

Kerttu Vihantolan puhe verkkoseuroissa 14.5.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Veisuuystävä.

”Usko on vaikeata kärsimystä. Kuin rakastaisi jotakuta, joka on pimeässä, mutta ei näyttäydy, vaikka kuinka huutaisi.” Näin sanoo ristiritari Bergmanin filmissä ”Seitsemäs sinetti”. Filmi kertoo ristiretkeläisestä, joka palaa kotiseudulleen monien vuosien jälkeen. Hänen kintereillään maahan tulee rutto ja kuolema. Filmi kuvaa kauhun aikoja.

”Usko on vaikeaa kärsimystä”, niinkö?

Tiedän ainakin kaksi ihmistä, jotka uskovat tai uskoivat oikein lujasti.

Muuan kuusivuotias sanoi: ”Uskon Jumalaan niin paljon, että minun ei tarvitse sitä edes sanoa.” Lapsen usko. Toivottavasti lapsen usko häntä yhä kantaa aikuisuudessa.

Kevään pitkinä viikkoina on minulle antanut voimia ja sisua isäni lähettämä postikortti liki 80 vuoden takaa. Isällämme oli taito luottaa ja rohkaista. Hän oli sota-aikana rintamapappina. Hän palveli ja kärsi samassa joukossa seurakuntalaistensa, oman pitäjän miesten kanssa. Yhdessä he kokivat sodan kauhut, nälän, vilun, taudit ja olivat alituudessa hengenvaarassa. Aseveljet ovat kertoneet hänen olleen rohkea, jopa uhkarohkea. Hän oli vapaaehtoisesti hakenut haavoittuneita ja kaatuneita ihan etulinjasta.

Kotona meitä oli kuusi alle 10-vuotiasta lasta. Oli pelkoa, monenlaista puutetta, äidillä huolta ja vaivaa. Kirjeenvaihto oli vilkasta. Isämme on lähettänyt minulle postikortin, kenttäpostia joulukuussa 1941. Tämän kortin rohkaiseva, näin jäljestäpäin käsittämättömän suurta luottamusta ja uskoa todistava viesti on:

”Olehan nyt sitten vain reippaalla ja toivorikkaalla mielellä, kyllä tästä selvitään.”

Kyllä tästä selvitään. Sodasta. Vaikkei sen päättymisestä ollut mitään tietoa.

Seuravieras.

Yhteinen uskontunnustus yhteisessä jumalanpalveluksessa on aina viikon kohokohta. Niin on ollut vuosisatoja. On juhlovaa ajatella, että kaikissa kirkoissa maassamme ja maailmassa luetaan yhteen ääneen uskontunnustus samoin sanoin, samana päivänä ja usein samaan aikaan. Ei tarvitse hävetä, vaikka uskoa olisi ihan hiukkasen vain. Tai jos ei oikein ymmärrä tai hyväksy kaikkia tunnustuksen sanoja tai asioita. Voi olla välillä hiljaa ja levätä toisten äänten hyrinässä. Sunnuntain messussa usko on sanoiksi puettu ja ääneen sanottu. Viikolla sitä ei tarvitse miettiä tai toisia hoputella hokemaan. Saa keskittyä päivittäin siihen, mitä sanoista seuraa: lähimmäisen palveluun.

Emme nyt kirkoissa kokoonnu uskontunnustusta lukemaan. Sen sanominen kotona onnistuu hyvin jumalanpalveluksia radiossa, televisiossa tai netissä seurattaessa.

Siihen uskoon ja kaikkien sen lupauksen omistamiseen meidät on kastettu.

Kastehetkellä meidän puolestamme, meidän ehkä vain nukkuessamme lausuttu uskontunnustus kantaa viimeiseen hetkeen asti.

Mitä usko oikein on? Uskosta ja uskon voimasta kertoo Raamatussa esim. Heprealaiskirjeen luku 11. Luvun ensimmäinen lause on: ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.”

Edellisen Raamatun käännöksen mukaan opimme:

”Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.”

Yksinkertaista ja helppoa — toivomista ja ojentautumista. Pyhää huolettomuutta. Ei kärsimystä ollenkaan. Joskus on, joskus ei ole.

Pimeyteen voi huutaa, vaikkei vastaajaa näy. Voi huokaista tai olla ihan hiljaa.

Ainoa toivomme on, että Kristus kuulee pimeässä ja luottaa meihin.

Ja virret ovat täällä hoitamassa meitä.

”Olehan nyt vain reippaalla ja toivorikkaalla mielellä, kyllä tästä selvitään.”